

uitspraak

RECHTBANK DEN HAAG

Zittingsplaats 's-Hertogenbosch

Bestuursrecht

zaaknummers: AWB 16/22106 en AWB 16/ 22383

uitspraak van de enkelvoudige kamer van 2 november 2016 in de zaak tussen

geboren op 1983, eiser, en
, geboren op 1989 (mede namens haar minderjarige kinderen), eiseres,
van Afghaanse nationaliteit
tezamen aan te duiden als: eisers
(gemachtigde: mr. P.L.M. Stieger),

en

de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, verweerder
(gemachtigde: mr. R.P.G. van Bel).

Procesverloop

Bij afzonderlijke besluiten van 21 september 2016 heeft verweerder – voor zover hier van belang – de aanvragen van eisers tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 31 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) in de algemene asielprocedure afgewezen als ongegrond.

Eisers hebben tegen de bestreden besluiten beroep ingesteld.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 26 oktober 2016, waar de zaken gevoegd zijn behandeld. Eisers hebben zich laten vertegenwoordigen door mr. M. Grigorjan, kantoorgenoot van hun gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

Overwegingen

1. Ter onderbouwing van hun aanvragen hebben eisers het volgende aangevoerd. Eisers hebben de Afghaanse nationaliteit. Eiser is sjiitisch, eiseres is soennitisch. Eiser is op zesjarige leeftijd vanuit Afghanistan gevlucht naar Iran. Eiseres is geboren in Iran en heeft daar haar hele leven gewoond. Zij woonde in de plaats Mashhad, waar eiser in een winkel werkte. Eiseres zou worden uitgehuwelijkt aan haar neef , een man die veel ouder was dan eiseres en al kinderen had. Eiseres wilde dit niet. Zij was verliefd op eiser, die een jaar eerder al om haar hand had gevraagd. Kort voor de geplande huwelijksvoltrekking met s eiseres met eiser gevlucht naar Teheran, waar eisers onderdak vonden in het huis van een oom van eiser (in Hesarag). Twee dagen na hun aankomst in Teheran zijn eisers getrouwd. Na een verblijf van drie jaar in Teheran hoorden eisers van de broer van eiser dat de familie van eiseres was verhuisd naar Taybat. Daarop keerden eisers terug naar Mashhad. Toen zij daar een trouwfeest bijwoonden van een vriend van eiser bleek dat op

dat feest ook familieleden van eiseres aanwezig waren. Een van die familieleden zei tegen eiseres dat ze zou worden vermoord door haar vader. Daarop vertrokken eisers direct en doken zij onder met hulp van de baas van eiser. Nadat eiseres in het ziekenhuis was bevallen van haar kind reisden eisers terug naar Teheran. Van daaruit reisden zij naar Europa. Eisers vrezen voor eerwraak-gerelateerde problemen met de familie van eiseres, zowel bij terugkeer naar Iran als naar Afghanistan.

2. Verweerder acht de gestelde identiteit, nationaliteit en herkomst van eisers geloofwaardig. Het gestelde huwelijk tussen eisers en de problemen die zij naar aanleiding hiervan stellen te hebben ondervonden met de familie van eiseres, acht verweerder niet geloofwaardig. Nu ook overigens geen aanleiding bestaat tot verlening van de gevraagde verblijfsvergunning heeft verweerder de aanvragen van eisers bij de bestreden besluiten afgewezen als ongegrond.
3. Eisers kunnen zich niet verenigen met de bestreden besluiten. Op hetgeen zij hebben aangevoerd zal hierna – voor zover van belang – nader worden ingegaan.
4. Tussen partijen is niet in geschil dat eisers hun gestelde huwelijk niet met een huwelijksakte of enig ander document hebben onderbouwd. Derhalve heeft verweerder – conform werkinstructie 2014/10 – aan de hand van de verklaringen van eisers beoordeeld of het gestelde huwelijk tussen eisers geloofwaardig is te achten. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder het gestelde huwelijk tussen eisers niet geloofwaardig kunnen achten. Daarbij is van belang dat eisers tegenstrijdig hebben verklaard omtrent de wijze waarop eiser eiseres ten huwelijk zou hebben gevraagd. Eiser heeft immers verklaard dat zijn moeder een jaar lang om de hand is gaan vragen bij eiseres' vader, terwijl eiseres heeft verklaard dat eiser bij haar thuis om haar hand is gaan vragen. De stelling van eisers dat het onmogelijk is dat eiser rechtstreeks bij de familie van eiseres om de hand zou hebben gevraagd, doet aan het vorenstaande niet af. Tegen de achtergrond van de verklaringen van eiser dat een huwelijk tussen een soenniet en een sjiïet niet geoorloofd is en aanleiding kan vormen om hem te doden, is het voorts bevreemdend – gelet op de mogelijke risico's hiervan – dat de oom van eiser in Hesarag blijkbaar instemt met een dergelijk huwelijk tussen eiser en een voor hem onbekende soennitische vrouw en dit zelfs faciliteert. Tevens is het – gelet op deze risico's – bevreemdend dat eisers oom, indien er sprake was van een zodanige riskante situatie, toestaat dat eiser en eiseres gedurende meerdere jaren bij hem inwonen. Aan deze bevreemdende elementen doet niet af, zoals eisers stellen, dat eiser de situatie aan zijn oom zou hebben uitgelegd en dat die uit empathie heeft geholpen. Dit geldt evenzeer voor de stelling van eisers dat de oom heeft ingestemd onder de voorwaarde dat zij gingen trouwen. Tot slot is van belang dat eiser geen consistente verklaringen heeft afgelegd over het huwelijk, aangezien hij in het nader gehoor heeft verklaard dat er een wettelijk en religieus huwelijk is gesloten terwijl hij in het eerste gehoor heeft verklaard dat er enkel voor de traditie is gehuwd en niet wettelijk. De enkele stelling van eisers dat zijn definitie van een "officieel" huwelijk een volledig huwelijk is waarbij een grote groep mensen aanwezig is en met een imam, hetgeen in eisers situatie niet heeft plaatsgevonden, laat voornoemde tegenstrijdigheid onverlet. Ook in de stelling van eisers in dit verband dat verwarring kan zijn ontstaan over het woordje "ramsî", ziet de rechtbank geen aanleiding voor het oordeel dat van een tegenstrijdigheid geen sprake is.
5. Reeds gelet op het voorgaande heeft verweerder het gestelde huwelijk tussen eisers niet geloofwaardig kunnen achten, zodat de overige argumenten die verweerder aan zijn standpunt ten grondslag heeft gelegd geen nadere bespreking behoeven. Hetgeen eisers hiertegen hebben aangevoerd kan dan ook buiten beschouwing blijven. Ook in het betoog

van eisers dat het gelet op de cultuur in Iran en Afghanistan onmogelijk is zich te vertonen als man en vrouw zonder dat daaraan een huwelijk ten grondslag ligt, ziet de rechtbank geen grond voor het oordeel dat verweerder het gestelde huwelijk tussen eisers niet geloofwaardig heeft kunnen achten op grond van de gegeven motivering. Voor het oordeel dat gelet op de gestelde bijzondere achtergrond van eisers (beperkte ontwikkeling, ongeletterdheid, slechte conditie en emotie) de tegenwerpingen van verweerder onvoldoende zijn om het gestelde huwelijk ongeloofwaardig te bestempelen, bestaat evenmin grond.

6. Nu verweerder het gestelde huwelijk tussen eisers niet geloofwaardig heeft kunnen achten, heeft hij eveneens de verklaringen van eisers over de problemen die zij naar aanleiding van dit gestelde huwelijk met de familie van eiseres hebben ondervonden, ongeloofwaardig kunnen achten. Echter, ook op zichzelf bezien heeft verweerder de verklaringen van eisers over deze gestelde problemen ongeloofwaardig kunnen achten. Daarbij is van belang, zoals verweerder ook uiteengezet heeft in de besluitvorming, dat uit eisers verklaringen volgt dat zij, na het gestelde huwelijk, nog ongeveer 7 of 8 jaren lang in Iran hebben verbleven en in deze periode geen problemen hebben ondervonden met de familie van eiseres, tot aan een gesteld incident tijdens een bruiloft. Voorts is het bevreedend dat eisers uit eigen beweging zouden zijn teruggekeerd naar de plaats Mashhad en daar, zonder problemen te hebben ondervonden, nog 3 tot 4 jaar hebben kunnen verblijven. Weliswaar zou de vader van eiseres zijn verhuisd, maar omdat zowel eiser als eiseres het overgrote deel van hun leven in Mashhad hebben gewoond, lag het in de lijn der verwachting dat hun terugkeer bij bekenden of omwonenden zou zijn opgevallen, zeker ook omdat de vader van eiseres zou zijn vertrokken omdat er teveel schande werd gesproken van wat eisers hadden gedaan. Hetgeen eisers in dit verband in beroep hebben aangevoerd, kan niet leiden tot het oordeel dat verweerder eisers verklaringen in dit verband niet ongeloofwaardig heeft kunnen achten. Gelet hierop heeft verweerder eisers evenmin hoeven volgen in hun stelling dat de oom van eiseres in Afghanistan problemen voor eisers zal veroorzaken.

7. De rechtbank volgt eisers tot slot niet in hun stelling dat zij door verweerder aanvullend gehoord hadden dienen te worden over hun gestelde huwelijk en de naar aanleiding daarvan ondervonden problemen.

8. Het vorenstaande laat evenwel onverlet dat verweerder dient te beoordelen of de wel geloofwaardig geachte feiten en omstandigheden kwalificeren als rechtsgrond voor verlening van de gevraagde verblijfsvergunning. In dit verband is van belang dat verweerder eisers gestelde identiteit, nationaliteit en herkomst geloofwaardig acht, als ook dat eiser sjiietisch is en eiseres soennitisch. Voorts acht verweerder het geloofwaardig dat eiseres en haar kinderen nimmer in Afghanistan hebben verbleven en eiser niet meer vanaf zeer jonge leeftijd. Niet in geschil is voorts dat eiseres is geboren en getogen in Iran, dat zij is opgegroeid in de Iraanse cultuur / vertrouwd is met de in Iran geldende levenswijze, waarden en normen en dat zij zich niet zal gedragen naar Afghaanse normen. Ten aanzien van de vraag of gedwongen uitzetting naar Afghanistan van eisers en hun kinderen in verband met voornoemde feiten een reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM oplevert, heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank niet kunnen volstaan met de enkele overweging dat de enkele stelling van eisers dat zij als nieuwkomer in Afghanistan terecht zouden komen, onvoldoende is om aan te nemen dat eisers bij terugkeer naar Afghanistan bij enig persoon of groepering aldaar in de negatieve aandacht zouden staan. Verweerder heeft daarmee onvoldoende kennis vergaard over de situatie waarin eisers gelet op hun specifieke achtergrond bij terugkeer naar Afghanistan terecht zullen komen en of die

situatie een reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM oplevert, mede gelet op hetgeen bekend is over de Afghaanse cultuur en de verschillen tussen die cultuur en de Iraanse cultuur. Door te overwegen dat te ondervinden problemen veroorzaakt door het niet zullen gedragen naar Afghaanse normen, een onzekere toekomstige gebeurtenis betreft, heeft verweerder daarnaast het realiteitsgehalte van de vermoedens bij terugkeer in onvoldoende mate beoordeeld. Door zich op het standpunt te stellen dat niet is gebleken dat er sprake is van een zodanig ingrijpend verschil met de leefwijze die eiseres in Iran gewend was dat het voor haar niet mogelijk zal zijn om zich aan te passen aan de Afghaanse leefwijze, alsmede dat voorkomende problemen niet zijn aan te merken als handelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM, gaat verweerder er aan voorbij dat hij de nodige kennis dient te vergaren over de situatie waarin eisers gelet op hun specifieke achtergrond bij terugkeer naar Afghanistan terecht zullen komen om vervolgens te beoordelen of die situatie een reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM oplevert. Verweerder dient de door eisers ingebrachte producties daarbij te betrekken.

9. Gelet op het voorgaande zijn de bestreden besluiten genomen in strijd met de artikelen 3:2 en 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht. De bestreden besluiten zullen daarom worden vernietigd onder gegronde verklaring van de beroepen. De rechtbank ziet geen mogelijkheid om de zaak finaal te beslechten, zodat verweerder zal worden opgedragen nieuwe besluiten te nemen met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen.

10. De rechtbank ziet in het voorgaande aanleiding voor een proceskostenveroordeling. Deze kosten zijn met inachtneming van het Besluit proceskosten bestuursrecht (Bpb) en de daarbij behorende bijlage begroot op in totaal € 992,00 voor kosten van door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand (1 punt voor het in beide zaken gelijklopende beroepschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting; waarde per punt € 496,00).

zaaknummers: AWB 16/22106 en AWB 16/ 22383

blad 5

Beslissing

De rechtbank:

- verklaart de beroepen gegrond;
- vernietigt de bestreden besluiten;
- draagt verweerder op nieuwe besluiten te nemen op de aanvragen met inachtneming van hetgeen is overwogen in deze uitspraak;
- veroordeelt verweerder in de door eisers gemaakte proceskosten, vastgesteld op € 992,00

Deze uitspraak is gedaan door mr. M.G.P.A. Burghoorn, rechter, in aanwezigheid van H.J. Renders, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 2 november 2016.

griffier

rechter.

Afschrift verzonden aan partijen op:

0 1 NOV. 2016

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen een week na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

